

Ra õppis temma, et wannas kuul põido harrimä ja semet mahha teggema selab paljo uimbrohto wilja hulka fasivamast. Katsus mees isse veel monda, ja leidis mitmest asjast abbi förwa. Vessise Ma peale weddas lamba ja hobbose sõnnikut, Fuiwa Ma peale veikse sõnnikut: fa weddas mees kannarpitko ja soost leitud pu juri põlluse, ja saue peale, ja panni siis kannarpitko ja pu jured põlema; hirehernid ja hárjapáid piddas fa suggu; fui aega olli, kāerwas isse mitto tükki labbidaga ümber, párrast kundi; ja lapsed piddid fa kaerwama; fabsta semet fulwas jo sügaise, párrast Mihkli páwa, varjolissee paika.

Korjas siis Hans ifta rohkema wilja enne seltsi, et isse hakkas muist mūma, ehk ka seppist ja puriusto teggema rahha párrast. Agga sedda rahha temma ei játnud faua seisma. Õppetaja olli firrikus nimmetanud, et temma tahtis aidata neid, kelles piisut rahha on seismas, et sest woiksid kassofa da. Hans viis varsi viiskümnenend rubla, mis temma olli forjanud, firriko jure, ja

pallus, et õppetaja wõttaks maewaks sedda temmale pañna jooksma. „Ei muidö, kui „et on kolm meest sedda nágemas,” was tas õppetaja. „Ehk minna surren áktiiselt yárra, ja sinna saad petteitud ja minno „uumini on riikkutud. Kus on kolm meest, „Kes oskavad kirjotada ja luggeda, mis on „kirjotud?”

Hans vastas: „Küll ehk need pea woib kokko sada. Minno naene õppis leri aial kirjotama, et Teie wõtstite sedda ennesele maewaks tedda juhhatada tele, ja párrast sedda fa pühhapáivil kāis temma wanne maid tullitamas, ja núud náme, et suremat tárno veel teile peame teggema se armio náitmissee párrast. Ervast jálle õppisin minna, ja õppisid ka Ewa faks lálle (täddipoega), Jaan Turd ja Peter Kald. Kui need kõlbavad, küll ma siis toon need seie.

Õppetaja olli sellega kül rahhus, et Jaan ja Peter tullesid tunnistus mehhiks ja arwas töörit kolmandamaks, sedda Hans se peale piddi palluma. Tässid siis need